

Petr Schnur: Konečným cílem je Rusko!

Napsal uživatel Vaclav Dvorak

Pondělí, 12 Květen 2014 22:57 - Aktualizováno Pondělí, 07 Březen 2016 18:16

Úterý, 13. května 2014

Podle dosavadního vývoje je Ukrajina pouhý pěšák, další stát obětovaný na oltář snahy o záchranu

V Němčině existuje výraz „Tacheles reden“, volně přeložitelný asi jako „hovořit jasnou řečí“, „nazvat vě

atlanticko-islamistické jaro, než evropskou zemi. A události v jihovýchodních regionech dokazují, o co Západu ve skutečnosti jde.

Hnědo-oranžoví vezíři

Dům se staví od základů, události vyšetřují od příčiny k důsledkům. Vzhledem k eskalaci násilí na východní Ukrajině je nutné stále a znovu opakovat, co k této situaci vedlo. Že se v Kyjevě neodehrála demokratická revoluce, ale Západem inscenovaný a všemi prostředky podporovaný puč proti legitimní vládě, stojí mimo jakoukoliv pochybnost, zrovna jako jeho dvě mocensky relevantní křídla. Jednak spektrum ultranacionalistických až neonacistických militantů, jednak skupina zkrachovalých „prozápadních“ oligarchů resp. politických lokajů éry Juščenko-Tymošenková. Při té příležitosti nesmíme zapomínat na německo-americkou politickou kreaci, šampiona Klička (paní Nulandovou familiárně nazývaného ‚Klič‘), který je přesně podle doporučení zmíněné Obamovy super-diplomátky „držen v pozadí“ (viz její proslulý telefonní rozhovor „Fuck the EU“ s americkým velvyslancem na Ukrajině ve vrcholné fázi euro-mejdanu), aby v probíhající špinavé řeži nepozbyl nevinnost a mohl nastoupit coby čerstvá, neposkvřněná „proevropská“ síla do připravovaného volebního ringu. Není pochyb, že okamžik tohoto majdanského geroje v té či oné podobě teprve přijde. Ale v tomto stádiu absurdního dramatu se soustředme na ty, kteří si právě v Kyjevě špiní ruce.

Zatímco první proud nebo přinejmenším jeho části mohou mít naivní představu o budoucí „ukrajinské“ Ukrajině bez „Rusů“ i EU a věří, že bojují za národ a vlast podle jejich představ, složka druhá, „liberální“, je zcela vědomě, bez sebemenších výhrad a od samého počátku ve službách zahraničních režisérů. Jejich úkolem je provést a pseudo-demokraticky legitimovat konečné vydrancování Ukrajiny, její obětování na oltář protiruského tažení NATO, nebo chceme-li, politicko-vojensko-hospodářského komplexu EUSA.

Za tuto službu v absolutní poslušnosti jim kynou další hospodářská a politická privilegia, beztrestnost (připomeňme decentní, ale zcela srozumitelné euro-americké varování nové gruzínské vlády, kterou rozhodně nelze označit za proruskou, před eventuálním soudním řízením s chráněncem Západu, bývalým prezidentem Saakašvilim) a v případě potřeby

lukrativní prebendy v nadnárodních organizacích, vlivných NGOs, západních nadacích nebo transatlantických myšlenkových fabrikách. Tato hnědo-oranžová koalice je zrcadlovým obrazem „povstaleckých sil arabského jara“ v Libyi a Sýrii. Hnědá euro-kajda na Ukrajině plní stejnou funkci jako černá al-Kajda v oněch dvou arabských státech. V maskáčích odvádí špinavou a krvavou práci v terénu v naivní víře, že bojují za „ukrajinskou Ukrajinu“ nebo za „Boží stát“, zatímco na rozhodujících místech, před mikrofony a televizními kamerami popřípadě decentně v pozadí čekají „prozápadni demokraté“ v oblecích a bez skrupulí, zato sÂÂ tučnými konty na okamžik, kdy pěšci uvolní cestu králi a stanou se zbytečnými. Jako třeba čokoládový oligarcha Porošenko, nová figurka z majdanského pozadí a Kličkova okolí vÂÂ kyjevském pimprlovém euro-divadylku, který právě absolvoval první oficiální berlínskou instruktáž.

Jakou roli hraje OBSE?

K důležitým figurám na šachovnici transatlantických stratégů patří – vedle dalších mezinárodních nebo humanitárních organizací – rovněž tzv. pozorovací mise OBSE resp. ti členové v jejich řadách, kteří válku nezažehnávají, ale naopak připravují propagační půdu pro její vedení. Příklad nejen politické, ale přímo válečné instrumentalizace par excellence zůstává Kosovo a tehdejší „boss“ OBSE William Walker, který v rozporu s realitou iÂÂ stanoviskem zbytkem vyšetřovací komise prohlásil 16. ledna 1999 před ca. 30 shromážděnými novináři mrtvé bojovníky UČK ve vesnici Račak za civilní oběti masakru srbských bezpečnostních sil. Svět dostal v kontextu předchozí anti-srbské propagandy další „důkaz“ z úst „neutrálního pozorovatele“ (1), posudky ostatních členů týmu OBSE již nehrály roli, resp. byly ze zpravodajství o situaci vyloučeny. Na konci se již nevyšetřovalo, co se skutečně stalo, jen se konečně spustila dávno připravená válečná mašinerie; NATO mohlo odstartovat bombardování Jugoslávie.

Podivnou misi Made in Germany, nad kterou se vznáší více otazníků než odpovědí (německá vláda doposud nedala ani jednu), zažila předminulý týden východní Ukrajina. Její skurilní

podoba a bizarní průběh opět vnesl pochybnosti nad neutralitou této organizace (za normálních okolností by sama musela zahájit vyšetřování případu), ukázal pravou tvář západní, konkrétně německé politiky na Ukrajině a propagandistickou, manipulativní roli masových sdělovacích prostředků, jejichž zpravodajské relace se stále více podobají „televizním novinám“ bývalé NDR.

Tak jako v případech jiných „mezinárodních krizí“ nejde jen o hnilobu zahraniční politiky, ale o celkový stav systému, který se stále ještě označuje za demokratický. Způsob, jakým k této kauze přistupují jak parlamentní opozice (s výjimkou Die Linke), tak sdělovací prostředky včetně těch veřejnoprávních je skandální a potvrzuje ztrátu demokratické kontroly ve státě. ZÁÂ údajných pozorovatelů OBSE, které zajali východoukrajínští rebelové, se totiž vyklubali němečtí vojáci spolu s několika dalšími z jiných zemí, kromě jiného i z Česka – v doprovodu příslušníků ukrajinské armády (sic!). Vzhledem k tomu, že tento podnik bilaterálně organizovala německá místa spolu kyjevskými pučisty, měli příslušníci jiných armád zřejmě sloužit jako alibi a budit zdání mezinárodnosti této „mise“. S vlastní pozorovatelskou misí Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě neměli nic společného, jak se ve výjimečném okamžiku mediální transparence mohl občan dozvědět.

Celá podivná záležitost byla ve zpravodajství kriticky frekventována jeden jediný den, postupně proměny v označování akce vypadaly takto. Nejprve byla řeč o zajatých členech civilní pozorovací mise OBSE, potom onen zmíněný otazník nad celou věcí včetně zjištění, že se jednalo o separátní akci Německa a kyjevských vládců mimo rámec OBSE, přičemž nebylo jasné, která spolková instituce ji má na svědomí, pouze tušení stínu padlo na ministerstvo obrany. Krátce poté, co byla „svobodná média“ opět postavena do latě, se začal užívat pojem 'vojenští pozorovatelé' včetně orwellovské varianty 'vojenští pozorovatelé podle pravidel (sic!) OBSE'. Jednou z mnohých podivných „náhod“ byl fakt, že se věc konala krátce před zahájením toho, co vládní usurpátoři v Kyjevě nazývají 'protiteroristickou operací' armády.

Petr Schnur: Konečným cílem je Rusko!

Napsal uživatel Vaclav Dvorak

Pondělí, 12 Květen 2014 22:57 - Aktualizováno Pondělí, 07 Březen 2016 18:16

Die Linke sice požádala o parlamentní debatu o skutečném pozadí této akce, vzhledem kÂÂ tomu, že ostatní členové „opozice“, Zelení (zejména ti se stali největšími přáteli „barevných revolucí“ i „humanitárních intervencí“) a FDP, se od vlády odlišují pouze stranickými jmény, je výsledek takového šetření předem jasný. A skutečně: do dnešního dne k ní nedošlo, přes rázný protest proti proběhlé „misi“ ze strany místopředsedy CSU Petera Gauweilera a ačkoliv Gregor Gysi vyjádřil oprávněné podezření, že mohlo jít o špionáž.

Čas pro sankce, zablokovaná konta a „humanitární intervenci“

V telefonátu s kancléřkou Merkelovou prozradil minulý týden kyjevský místodržící Turčinov světu, že vláda je ochotná jednat s lidmi na východní Ukrajině, nikoliv však s ozbrojenci. Takové a podobné nehoráznosti veřejně a bez sebemenšího studu opakovaně prohlašují zástupci moci, u které ještě nestačily vychladnout kolty. A Západ přitakává... .

Brát vážně jeho politicky schizofrenní rétoriku samozřejmě nelze, nicméně nejde o kyjevské politické loutky, ale o ty, kdo jimi hýbají.

Tamní situace eskaluje, na tom reálně nic nezměnila ani nejnovější Putinova iniciativa, neboť zkušenosti z historie ukazují, že NATO má vždy připravené další kroky, požadavky aÂÂ provokace, kterými brání oboustrannému kompromisu a posouvá vývoj chtěným směrem.

Obecně viděno postupuje prozatimní vláda v Kyjevě tak, jak měl na Majdanu postupovat Janukovyč. Nezávislé a věcné politicko- a ústavně-právní analýzy se budou muset vážně zabývat otázkou, zda právě v tomto bodě, samozřejmě kromě několika jiných, nespočívá vina bývalé – neustále a znovu budiž zdůrazňováno, že z hlediska pravidel reprezentativní demokracie legitimní – ukrajinské vlády, její totální selhání. Neustálým kličkováním nebylo jasné, kam politicky směřuje, na Maidanu nechala dojít věci příliš daleko a – ať se to komu líbí nebo ne – na holičkách nechala i právní stát, když dovolila paravojenským oddílům útok na jeho instituce.

Každým dnem jsme svědky do nebe volajícího farizejství Kyjeva a jeho zahraničních přátel, neuvěřitelných absurdit a rétorických kotrmelců za blahosklonné asistence transatlantické osy. Příklad? Když vrcholilo řádění majdanských korpsů, varoval šéf NATO Rasmussen aÂÂ americký ministr obrany Hagel Janukovyčovu vládu před nasazením armády. Tehdejší vrchní velitel ukrajinských ozbrojených sil Lebeděv prohlásil, že něco takového nemá armáda vÂÂ úmyslu, podle ústavního pořádku to prý není její úkol. Měl na mysli tu ústavu, kterou nová vláda 22. února roztrhla, které se ale vzápětí vzhledem k událostem na Krymu a východní Ukrajině začala dovolávat, přičemž ji sama porušuje tím, že vojsko proti východoukrajinským federalistům, podle vlastních slov ukrajinským občanům, bez sebemenších skrupulí poslala.

A co na to Západ? Nepožaduje zastavení akce a odstoupení „ilegitimního Jaceňjukova režimu“, odzbrojení Právého sektoru (ženevskou dohodu interpretuje samozřejmě jako příkaz odzbrojení profederativních rebelů), nepožaduje na Německu a OBSE vysvětlení ohledně zkrachovalé vojenské mise, nehrozí zastavením pomoci nebo zablokováním kont zodpovědných „proevropských“ válečníků, ale jen „proruských separatistů“. A americké válečné lodě nepřipluly do Černého moře, aby prosadily bezletovou zónu nad východní Ukrajinou. V aktuálním románu ve stylu polit-fiction bychom – poučení nedávnou historií – mohli konstatovat: nastal okamžik pro „humanitární intervenci“ Ruskem vedené „koalice ochotných“ po vzoru NATO.

Utrhnout ukrajinský východ podobně jako Krym, to je podle mainstreamových euro-amerických „analytiků“ a jejich mediálních papoušků cíl Moskvy. A kdybychom dali na senátora McCaina a další strategické odborníky, potom už dnes ruské tanky mažou pásy na cestu do Polska a Pobaltí.

Problém je pouze v tom, že fakta mluví poněkud jinou řečí. Vše nasvědčuje tomu, že anti-ruská hysterie obrací realitu naruby. Rusko nemůže mít zájem na „půlce“ Ukrajiny, která by mu přinesla pouze zlobu a nezabránila severoatlantickému protektorátu nad jejím západem včetně vojenských komponentů. Předním zájmem Moskvy je Ukrajina bez NATO, což znamená politickou neutralizaci celé Ukrajiny. Ta je efektivně možná pouze přes politickou rovnováhu mezi – zjednodušeně řečeno – západní a východní oblastí země. Je otázkou, zda se USA s takovým modelem smíří.

EUSA, NATO, Ukrajina a Rusko

Není pochyb, že za optimálních podmínek byla cílem západních aktivit jednotná Euro-Ukrajina včetně Krymu. Nejen její „tržní integrace“ se všemi politicko-ekonomickými atributy, které rozšíření bruselských kompetencí s sebou přináší, ale i vojenská kooperace s EU, což by v praxi fakticky znamenalo pozvolné začleňování Ukrajiny do struktur NATO. To potvrzuje nejen dosavadní praxe „humanitárních intervencí“, ale zahraničně-politická a vojenská část Lisabonské smlouvy. V případě optimálního průběhu by dříve nebo později byla znovu nastolena otázka ruské krymské námořní základny, tedy další vojensko-strategické oslabení Ruska před vlastními dveřmi – podobně jako v případě baltských republik. S největší pravděpodobností byl tento maximalistický scénář v organizačních centrech převratu veden

vĀĀ rubrice ‚kdyby‘.

Ale NATO by nebylo NATO, kdyby nemĕlo „plán B“ nebo dokonce „C“ jak jsme již naznačili. Lze si představit, že plánovači euro-mejdanu nezakalkulovali jeho důsledky na východĕ Ukrajiny, dopad na Rusko a možné protireakce jak etnických Rusů, tak Moskvy samotné? Je možné, že by Západ nevědĕl, co můĝe od ultranacionalistických militantů ĉekat, že nepočítal s primitivními, totalitními a diskriminačními kroky usurpátorů politické moci? Lze skutečně věřit na neustále se opakující hloupost západních politických elit, které mají k dispozici analýzy tajných služeb, vědeckých institucí a myšlenkových super-fabrik?

EU a USA nejprve zakázaly Ukrajinĕ kšefty s Ruskem, a když to tehdejší vláda odmítla, daly zelenou k ozbrojenému šturmu na palác. Toto je obecný rámec, ve kterém jde o interpretaci 22. února. Dohoda mezi opozicí a vládou pod patronátem euro-trojky Steinmeier-Sikorski-Fabius znamenala faktickou kapitulaci Janukovyĉe, eliminovala nebo alespoň oslabilu eventuální „proruské“ tendence a připravila půdu pro „evropskou integraci“ Ukrajiny politickou cestou. Proĉ tedy přesto došlo ke kvazi vojenskému převzetí moci? Jakou roli sehrál Brusel, jakou Washington a jakou jednotlivé členské státy Unie, především Německo a Polsko?

Bud' euro-emisaři vědĕli o plánovaném násilném převratu a sehráli Janukovyĉovi politickou komedii s cílem zabránit rezolutnímu policejnímu zásahu proti majdanským militantům, který by znamenal odstranĕní přímého nátlakového prostředku Bruselu a Washingtonu, obnovení možnosti ústavnĕ-politického a tedy kompromisního, navíc příliš zdlouhavého řešení ukrajinské otázky.

Nebo EU skutečně chtěla postupovat politickou cestou, která by ale z pohledu Západu, vÂ tomtoto případě především USA, vzhledem k proruskému volebnímu potenciálu na jihovýchodě a značného množství západoukrajinských voličů, kteří nepatří ke klientele Klička, Tymošenkové nebo Tjahniboga, mohla znamenat riziko, že se volby a následné věci mohou vyvinout jinak, než bylo plánováno. V tom případě hrozil onen zmíněný kompromis, jakési neutrální postavení Ukrajiny, model dvojího propojení, postupného zapojení jak do Evropské, tak Euroasijské unie, což ovšem od samého počátku protiřečilo totalitním nárokům Washingtonu i Bruselu. I kdyby se s takovým modelem mohla nakonec smířit Unie, pro USA to nepřipadalo v úvahu. Pro ně je evropská integrace Made in EU pouhým prostředkem kÂ rozšíření vlastního vlivu, k zajištění geostrategické převahy.

Na pozadí již zmíněného telefonického rozhovoru Nulandové s velvyslancem Pyattem o dalším postupu a úmyslu vykašlat se na EU je pravděpodobné, že to byli Američané, kteří dali euro-kajdě pokyn ke konečnému útoku. Pro tuto variantu hovoří i nejnovější zprava německé zpravodajské služby BND, že na východní Ukrajině, konkrétně během operace armády, tzv. Národní gardy, podle zpráv složené převážně z majdanských militantů a příznivců Pravého sektoru, a dalších pro-kyjevských "bezpečnostních složek", působí jako vojenská i logistická podpora na 400 žoldnéřů soukromé, nechvalně proslulé bezpečnostní firmy Blackwater (dnes vystupující pod jménem Academi) (2).

Proč ale ta volba rizika ukrajinské exploze? Důvod s největší pravděpodobností spočívá v úmyslu masívně rozšířit severoatlantickou vojenskou prezenci včetně protiraketového štítu východním směrem, těsně před hranice Ruské federace, přesněji řečeno kolem nich. Takový krok potřebuje zdůvodnění, neboť agresor musí navenek vypadat jako oběť. Nikoliv před Putinem a ruskou vládou, těm je jasné, o co jde, ale před vlastní veřejností. Metoda je stále stejná, jen s různými odstíny podle podmínek a potřeby. Protivník je tak dlouho tlačěn do kouta, až se začne bránit a chce z kouta (matador Kličko by řekl: z rohu ringu) ven, což je obratem klasifikováno jako akt agrese, proti které je nutné postavit hráz. Pokud je toto motiv současné zdánlivě iracionální politiky USA a EU vůči Ukrajině – a všechno včetně celkového vývoje v Evropě i ve světě po roce 1990 hovoří pro tuto variantu -, potom je jasné, že krizi nevyřeší racionální argumenty nebo dokonce starost o demokracii a právo, a již vůbec ne ústupky východo-ukrajinských federalistů, ale schopnost Ruska klást efektivní odpor.

Minulé činy i aktuální slova vrchního severoatlantického politruka Rasmussena prozrazují, že o „posílení bezpečnosti východních členských zemí“ (rozuměj: o dalším posunu vojenského potenciálu USA skrze NATO směrem k ruským hranicím) je stejně dávno rozhodnuto, jen je to potřeba světu „demokraticky“ prodat. Pokud by se podařilo vyprovokovat Rusko k přímému vstupu do ukrajinského konfliktu, tím lépe. Uvidíme, zda EUSA použijí i na Ukrajině stejnou metodu jako v Kosovu, Iráku, Libyi a Sýrii, ve které každý ústupek strany, na kterou byl vyvíjen tlak, znamenal nové a nové, v závěrečném stádiu „krize“ v podstatě nepřijatelné požadavky.

Pokud se věci pouze vymkly kontrole a nejsou z ní naopak úmyslně vymykány, muselo by být pro Západ velmi jednoduché dát přechodnou kyjevskou vládu, která není o nic více nebo méně legitimní než „výbory sebeobraný“ v Doněcku a Lugansku, na řetěz a posadit ji za stůl s opozicí, s cílem najít rozumný modus vivendi pro všechny. Podle dosavadního vývoje je ale Ukrajina rovněž pouhý pěšák, další stát obětovaný na oltář snahy o záchranu mono-polárního světa v duchu Projektů nového amerického století (3).

Zdá se, že Ukrajina mohla být v nezničené podobě z hlediska postupující expanze euro-trhu východním směrem zajímavá pro Německo, zatímco USA v ní pravděpodobně vidí především zápalnou láhev, kterou lze vrhnout na Rusko. I to může být důvod, proč dal Obama během nedávné návštěvy Merkelové tak okázale najevo, že záležitost deleguje na Berlín a co od něj očekává: „Evropu“ v jednom šiku. Tedy i Evropa, konkrétně EU pod vedením Německa, by se měla stát jakýmsi výkonným orgánem americké politiky vůči Rusku. Instrumentem, který zapálil Ukrajinu, aby ji použil jako alibi pro další přesun vojenské síly směrem k Rusku. Do jaké míry se EU nechá bez ohledu na vlastní ztráty do tohoto procesu zapojit, bude záležet velké části na tom, zda v Berlíně převáží ekonomický zájem vlastního průmyslu nebo tlak amerických strategických zájmů. Ale v prvé řadě půjde o to, zda ostatní evropské státy zcela pozbydou rozumu a nechají se vmanévrovat do role pasívních instrumentů amerických, bruselských nebo německých zájmů. Míra obecné, v tomto případě zahraničně-politické zglajchšaltovanosti Evropy, především ve srovnání s pestrostí 1960. – 70. let je děsivá a nevěstí do budoucnosti nic dobrého.

Petr Schnur: Konečným cílem je Rusko!

Napsal uživatel Vaclav Dvorak

Pondělí, 12 Květen 2014 22:57 - Aktualizováno Pondělí, 07 Březen 2016 18:16

- - -

(1) Jistě není bez zajímavosti, že se Walker coby „misionář“ vyznamenal již v roce 1989 v Panamě. Jeho jednání s Manuelem Noriegu vyvrcholila americkou invazí do země. 1985-1988 působil Walker mimo jiné v instituci specializované a záležitosti Latinské Ameriky Bureau of Inter-American Affairs, 1988-1992, tedy v době vystupňovaného teroru ozbrojených „contras“ proti vládě, odborům, občanským aktivistům a katolické církvi, byl americkým velvyslancem v El Salvadoru.

(2)ÂÂ

http://www.t-online.de/nachrichten/specials/id_69367482/blackwater-soeldner-kaempfen-in-der-ukraine-auf-regeirungsseite.htmlÂÂ

(3)ÂÂ Project of the New American Century (PNAC) není produktem fantazie, ale reálný plán mocenské elity USA, představený světu v roce 1997. Victoria Nulandová, která sama patří k washingtonským „jestřábům“, je manželkou Roberta Kagana, jednoho z předních iniciátorů PNAC.

Petr Schnur: Konečným cílem je Rusko!

Napsal uživatel Vaclav Dvorak

Pondělí, 12 Květen 2014 22:57 - Aktualizováno Pondělí, 07 Březen 2016 18:16

Zdroj: <http://www.prvnizpravy.cz/>